

I

ODINIOARĂ

Lumea este un perete curbat din ciment cenușiu. Lumea are sunete înfundate și ecouri. Lumea este un cerc cu un diametru cât de două ori lungimea brațelor sale. Primul lucru pe care băiatul l-a învățat în acea lume circulară au fost noile sale nume. Are două. Fiule e cel pe care îl preferă. Are dreptul la acest nume când face lucrurile corecte, când se supune, când gândurile lui sunt limpezi și iuți. Altfel, numele său este Bestie. Când e strigat Bestie, băiatul e pedepsit. Când e strigat Bestie, băiatului îi e frig și foame. Când e strigat Bestie, lumea circulară duhnește.

Dacă Fiul nu vrea să devină Bestie, trebuie să-și amintească locul corect al lucrurilor care îi sunt încredințate și să aibă grijă de ele. Găleata pentru nevoi trebuie să stea mereu sprijinită de grindă, așteptând să fie golită. Cana pentru apă trebuie să stea mereu în mijlocul mesei. Patul trebuie să rămână mereu în ordine și să fie curat, iar cearșaful și cuvertura bine întinse. Vasul pentru mâncare trebuie să stea mereu lângă ușa mică.

Această ușă e centrul lumii circulare. Băiatul se teme de ea și o venerază ca pe o divinitate capricioasă. Ușa poate să se deschidă dintr-o dată sau să rămână închisă zile întregi. Ușa permite trecerea mâncării, hainelor curate și împăturite, cărților și creioanelor, sau poate împărți pedepse.

Greșeala se pedepsește mereu. Pentru greșelile mici există înfometarea. Pentru greșelile mai mari – frigul sau căldura insuportabile. Odată i-a fost atât de cald, că a încetat să transpire. A căzut pe ciment crezând că moare. A fost iertat cu un jet de apă rece. Era din nou Fiul. Putea din nou să bea și să

curețe găleata în jurul căreia bâzâiau muștele. Pedeapsa e dură în lumea circulară. Implacabilă și precisă.

Așa a crezut mereu până când a descoperit că lumea circulară e imperfectă. Lumea circulară are o crăpătură. Lungă cât degetul său arătător, crăpătura s-a deschis în perete, exact acolo unde grinda de care se sprijină găleata se afundă în ciment.

Timp de săptămâni întregi, băiatul nu a îndrăznit s-o privească de aproape. Știa că exista, îi apăsa conștiința, îl ardea ca un foc. Băiatul știa că a privi prin crăpătură era un Lucru Interzis, pentru că în lumea circulară tot ceea ce nu e explicit permis e interzis. Dar într-o noapte băiatul n-a mai rezistat. A comis o infracțiune pentru prima oară de mult timp, timpul mereu constant al lumii sale circulare. A făcut-o cu prudență, încet, atent la propriile-i mișcări. S-a ridicat din pat și s-a prefăcut că se împiedică.

Bestie proastă. Bestie incapabilă. S-a prefăcut că are nevoie să se sprijine de perete ca să se ridice și a dus numai o clipă ochiul stâng peste crăpătură. Nu a văzut nimic, doar întuneric, dar enormitatea gestului l-a făcut să transpire de frică ore întregi. Ore întregi a așteptat pedeapsa și durerea. A așteptat frigul și înfometarea. Dar nu s-a întâmpat nimic. A fost o surpriză extraordinară. În orele acelea de așteptare, devenite o noapte albă și o zi febrilă, băiatul a înțeles că nu tot ceea ce face e supravegheat. Nu tot ceea ce face e cântărit și judecat. Nu tot ceea ce face e răsplătit sau pedepsit. S-a simțit pierdut și singur, cum nu i se mai întâmplase din primele zile în lumea circulară, când încă avea puternică amintirea de Odinioară, când pereții nu existau și avea un alt nume, altul decât Bestie sau Fiule. Băiatul a simțit cum certitudinile i se sfărâmă și de aceea a îndrăznit să privească din nou. A doua oară a ținut ochiul lipit de crăpătură aproape o secundă întreagă. A treia oară cât o răsuflare. Și a văzut. A văzut verdele. A văzut albastrul. A văzut un nor care semăna cu un porc. A văzut acoperișul roșu al unei case.

Acum băiatul privește din nou, în echilibru pe vârful picioarelor, cu brațele întinse pe cimentul rece ca să se sprijine. Ceva se mișcă afară, într-o lumină pe care băiatul și-o imaginează ca fiind a dimineții. O siluetă întunecată, care devine tot mai mare pe măsură ce se apropie. Deodată, băiatul înțelege că face greșeala cea mai gravă, comite cel mai impardonabil act de nesupunere.

Bărbatul care merge pe pajiște e Tatăl, iar el îl privește. De parcă i-ar fi auzit gândurile, Tatăl mărește pasul. Vine după el.

Și are un cuțit în mână.

II

CERCUL DE PIATRĂ

1

Grozăvia începu la cinci după-amiază într-o zi de sâmbătă în prima parte lui septembrie, cu un bărbat în șort care dădea cu disperare din mâini încercând să oprească o mașină. Avea pe cap un tricou cu mânecă scurtă ca să se protejeze de soare și în picioare purta o pereche de șlapi distruși.

Privindu-l în timp ce oprea mașina pe marginea șoselei, agentul în vârstă îl clasifică pe bărbatul în șort drept un „țăcănit”. După șaptesprezece ani în poliție și câteva sute de alcoolizați sau alți inși în delir calmați cu binișorul sau cu forța la activ, putea să distingă țăcăniții dintr-o privire. Iar cel de-acolo era, fără îndoială, unul dintre ei.

Cei doi agenți se dădură jos din mașină, iar omul în șort se ghemui și bolborosi ceva. Era epuizat și deshidratat, iar agentul tânăr îi dădu puțină apă din sticlucța pe care o ținea în buzunarul portierei, ignorând privirea dezgustată a colegului său.

Atunci cuvintele omului în șort deveniră inteligibile.

– Mi-am pierdut soția, zise el. Și pe fiul meu.

Îl chema Stefano Maugeri și în dimineața aceea plecase la picnic cu familia câțiva kilometri mai sus, la Pratoni del Vivaro. Luaseră prânzul repede

și el ațipise mângâiat de adierea vântului. Când se trezise, soția și fiul său nu mai erau lângă el.

Timp de trei ore se învârtise în cerc căutând fără folos, până când s-a pomenit mergând pe marginea șoselei, aproape să facă insolitație și complet pierdut. Agentul în vârstă, care începea să oscileze în certitudinile sale, îl întrebă de ce nu-și sunase soția pe telefonul mobil, iar Maugeri răspunse că sunase, primind numai răspunsul căsuței vocale, până când propriul său telefon a rămas fără baterie.

Agentul în vârstă îl privi pe Maugeri mai puțin sceptic. Avusese o mulțime de cazuri de intervenție rapidă cu soții care dispăreau luând cu ele copiii, chiar dacă niciuna nu-și lăsase bărbatul în mijlocul unei pajiști. Cel puțin nu viu.

Agentii îl conduseră pe Maugeri înapoi la locul din care plecase. Nu era nimeni. Ceilalți oameni veniți la picnic se întorseseră acasă, iar mașina lui, un Fiat Bravo gri, stătea singură pe drumeag, la mică distanță de o față de masă de culoare magenta cu resturi de mâncare și o figurină Ben 10, un tânăr erou cu puterea de a se transforma în tot felul de extraterestri.

În clipa aceea, Ben 10 ar fi devenit un soi de muscă enormă și ar fi survolat peste Pratonî căutându-i pe cei dispăruți, chestiune peste puterile celor doi polițiști care nu putură face altceva decât să sune la secție și să dea alarma, declanșând una dintre cele mai spectaculoase operațiuni de căutare pe care le văzuse zona Pratonî în ultimii ani.

În acel moment intră în joc Colomba. Avea să fie prima ei zi de muncă după o lungă pauză și avea să fie, fără urmă de îndoială, una dintre cele mai urâte.

2

Părănd puțin mai în vârstă de treizeci și doi de ani, câți avea, din pricina pungilor din jurul ochilor verzi, Colomba nu trecea neobservată cu trupul ei musculos cu umeri lați și fața cu pomeți înalți și puternici. Chipul unei războinice, spusese odată un iubit al ei, care călărește fără șa și taie capetele inamicilor cu o sabie curbată. Ea răsese înainte să sară pe el și să-l încalece, lăsându-l fără suflare. Acum, însă, se simțea mai mult victimă decât războinică, așezată pe marginea căzii, cu mobilul în mână, privind fix pe display numele lui Alfredo Rovere. Era inspectorul-șef adjunct al Unității

Mobile din Roma, la nivel formal încă șeful și mentorul ei, care suna pentru a cincea oară în trei minute; ea nu răspunsese niciunuia dintre apeluri.

Colomba era încă în halat după duș, deja întârziase cumplit la cină la niște prieteni unde acceptase într-un final să meargă. De când ieșise din spital, cea mai mare parte a timpului îl petrecuse singură. Scotea doar puțin nasul din casă; ieșea mai ales dimineața, în zori, când își punea treningul și se ducea să alerge de-a lungul Tibrului, care curgea pe sub ferestrele apartamentului ei, la doi pași de Vatican.

Era un exercițiu de atenție să alerge pe dig, pentru că, în afară de gropi, trebuia să evite excrementele câinilor și șobolanii care țâșneau din grămezile de gunoi în descompunere, dar pe Colomba n-o deranjau, cum n-o deranjau gazele de eșapament ale mașinilor care treceau pe strada de deasupra. Acea era Roma și ei îi plăcea tocmai pentru că era murdară și rea, chiar dacă turiștii n-ar fi înțeles asta niciodată. După alergare, din două-n două zile, Colomba făcea cumpărături la minimarket-ul de la colțul străzii, de care se ocupau doi ceylonezi, iar sâmbăta făcea un efort să ajungă până la târgul din Piazza Cavour, unde își umplea sacoșa cu cărți la mâna a doua pe care le citea în timpul săptămânii, amestecând clasici, romane polițiste și de dragoste, fără să termine vreuna. Se pierdea în acțiunile prea complicate și se plictisea la cele prea simple. Nu reușea să se concentreze cu adevărat la nimic. Uneori i se părea că totul aluneca pe lângă ea.

În afară de vânzători, Colomba petrecea zile întregi fără să stea de vorbă cu cineva. Mai era mama ei, desigur, dar pe ea putea s-o asculte fără să deschidă gura, și mai erau prietenii și colegii care uneori o mai sunau. În puținele momente în care se dedica introspecției, Colomba știa că exagerează. Pentru că nu era vorba de a se simți bine singură, un exercițiu care îi reușise tot timpul de minune, ci de faptul că se simțea indiferentă față de restul lumii. Știa că era din cauza a ceea ce i se întâmplase, din cauza Dezastrului, dar oricât s-ar fi chinuit nu era în stare să treacă de stratul invizibil care o separa de restul omenirii. Și din cauza asta Colomba se forțase să accepte invitația din seara aceea, dar cu atât de puțină tragere de inimă că încă încerca să decidă ce să pună pe ea în timp ce prietenii ei erau deja la al treilea pahar.

Așteptă să se întrerupă apelul, apoi reîncepu să-și perie părul. La spital i-l tăiaseră foarte scurt, dar acum crescuse la loc, aproape la lungimea normală. În timp ce Colomba observa că apăruseră câteva fire albe, sunară la interfon. Rămase cu peria în mână câteva clipe, sperând să se fi înșelat, dar

sunară din nou. Merse să privească de la fereastră: în fața blocului era parcată o mașină de poliție. *Rahat*, își zise înșfăcând telefonul și apelându-l pe Rovere.

El răspunse imediat.

– A sosit mașina, zise în loc de salut.

– Da, rahat, zise Colomba.

– Voiam să te anunț, dar nu ai răspuns la telefon.

– Eram la duș. Și sunt în întârziere la o cină. Așa că îmi pare rău, dar spuneți-i colegului să se întoarcă de unde-a venit.

– Și nu vrei să știi de ce ți l-am trimis?

– Nu.

– Îți spun oricum. Am nevoie să vii să faci o plimbare pe la Pratonî del Vivaro.

– Ce-i acolo?

– Nu vreau să-ți stric surpriza.

– Mi-ați făcut deja una.

– Următoarea e mai interesantă.

Colomba oftă cu năduf.

– *Dottore*... sunt într-o pauză forțată. Poate nu vă amintiți.

Tonul lui Rovere deveni serios.

– Ți-am cerut ceva vreodată în perioada asta?

– Nu, niciodată, recunosc Colomba.

– Am făcut ceva ca să revii la lucru înainte de termen, sau să te conving să rămâi?

– Nu.

– Atunci nu-mi poți refuza o favoare.

– Pe dracu' nu pot!

– Am cu adevărat nevoie de tine, Colomba.

Din ton ea înțelese că era adevărat. Rămase tăcută câteva clipe. Se simțea încolțită.

– Chiar trebuie?

– Evident.

– Și nu vrei să-mi spuneți despre ce e vorba.

– Nu vreau să te influențez.

– Ce amabil din partea dumneavoastră...

– Ei, bine? Da sau nu?

E ultima oară, își zise Colomba.

– Bine. Dar spuneți-i colegului dumneavoastră să înceteze să mai sune la interfon.

Rovere închise iar Colomba rămase câteva momente privind telefonul, apoi își înștiință gazda resemnată că nu avea să mai ajungă la cină, primind proteste nu foarte ferme, și își trase pe ea o pereche de blugi rupți și un hanorac cu Angry Birds. Erau haine pe care Colomba nu le-ar fi purtat niciodată în timpul serviciului și le alese înadins.

Luă cheile de pe scrinul de la intrare și cu un gest automat controlă dacă are tocul armei la centură. Degetele ei pipăiră în gol. Își aminti într-o străfulgerare că pistolul era la magazia de arme din ziua în care ea își revenise, dar senzația fu deosebit de neplăcută, ca și cum te-ai împiedica de o treaptă care nu există; o clipă se întoarse în trecut, la ultima oară când făcuse gestul de a apuca arma, iar emoția îi declanșă un atac.

Imediat, plămânii nu mai pompară aer, iar camera se umplu de umbre care se mișcau cu repeziciune. Umbre care *urlau* în timp ce se târau de-a lungul pereților și pe dușumea, umbre pe care ea nu-și putea fixa privirea. Erau tot timpul în afara câmpului vizual, le zărea numai cu coada ochiului. Colomba știa că nu erau reale, dar în același timp le simțea cu toată ființa. Îi era frică. O groază oarbă, absolută, care îi tăia răsuflarea și o sufoca. Pipăi după o muchie a scrinului și îl lovi înadins cu dosul palmei. Durerea îi explodă în degete și îi urcă pe tot brațul ca o descărcare electrică, dar dispăru prea repede. Lovi din nou, și din nou, până când pielea de pe o falangă i se sfâșie și descărcarea îi repuse în mișcare plămânii, la fel cum un defibrilator pune în mișcare o inimă în stop. Bâjbâi în jurul ei luând o gură enormă de aer, apoi începu din nou să respire regulat. Umbrele dispărură, frica i se topi într-o sudoare rece ca gheața pe ceafă.

Era vie, era vie. Continuă să-și repete asta timp de cinci minute, în genunchi pe podea, până când fraza păru să aibă sens.